

Programació a Can Mario
Museu d'Escultura Contemporània
ESTIU 2015

Premi d'Escultura 2015 de la Fundació Vila Casas

Nova narrativa de la col·lecció

“Les tres dimensions de les runes”. Emili Armengol

“París”. Mercè Lluís

Del 13 de juny al 13 de desembre de 2015

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

La Fundació Vila Casas té el plaer de reunir-vos avui, dia 12 de juny, per a la roda de premsa de presentació de les noves exposicions temporals que configuren la programació d'estiu del Museu Can Mario d'Escultura Contemporània.

El veredict del Premi anual de la Fundació Vila Casas, enguany dedicat a l'escultura, es farà públic per part de la directora d'art de la Fundació, Glòria Bosch, i comptarà amb la presència de l'alcalde de Palafrugell, l'Il·lustríssim senyor Juli Fernández i el president de la Fundació, senyor Antoni Vila Casas.

Una trentena d'obres seleccionades seran exposades fins al desembre, completant així una agenda que compta també amb la presentació d'una nova narrativa del fons. L'homenatge a la flamant Premi de Cultura Amèlia Riera, les noves adquisicions de treballs de Mar Arza, Roger Tremoleda, Joana Cera o Francesc Ruestes i un tractament quasi monogràfic de les peces de Jaume Plensa, Gabriel i Moisès Villèlia, clouen la programació.

La recuperació de la producció de l'autor avantguardista Emili Armengol, amb la mostra de la tendència escultòrica que ha seguit el seu treball des de 2007, comparteix veïnatge amb la presència dels olis i dibuixos d'un París càndid i colorista, realitzats per la palafrugellenca Mercè Lluís, en representació dels autors del territori.

Premi de la Fundació Vila Casas 2015 Disciplina d'escultura

Celebrem l'obertura de l'exposició d'una trentena d'obres seleccionades d'entre totes les presentades a aquesta nova edició dels premis anuals de la Fundació Vila Casas. La mostra és plural i diversa, intergeneracional i oberta a totes les tendències i corrents; una plataforma de diàleg que permet donar visibilitat a artistes encara no integrats al circuit de l'art.

Aquest any, l'exposició inclou peces d'Evelí Adam, Nei Albertí, Alfonso Alzamora, Emili Armengol, Lluís Carulla, Eduard Casademont, Jordi Gich, Gerard Mas, Joan Navarro o Agustí Penadès, entre d'altres.

El jurat d'enguany ha estat format pel crític d'art Francesc Miralles, l'artista Javier Garcés —guanyador de l'edició anterior—, el col·leccionista Antonio Sagnier, l'agent cultural Cristina Sampere i el patró i el president de la Fundació, Joan Uriach i Antoni Vila Casas, junt amb Glòria Bosch com a secretària.

El veredicte del jurat i la concessió del Premi tindran lloc el dissabte 14 de juny a les 19.30 h. al Museu de Can Mario.

Noves narratives del fons

L'art lluita constantment per independitzar-se de la simple intel·ligència, per tornar-se un assumpte de percepció pura, per alliberar-se de les responsabilitats amb el seu tema o els seus materials.

Walter Peter

La col·lecció del Museu d'Escultura contemporània Can Mario inicia a partir del proper dia 13 de juny un nou recorregut expositiu que pretén emfasitzar la diversitat formal i conceptual dels treballs escultòrics del nostre temps a Catalunya. Des dels primers anys de gestació de la present col·lecció per part del mecenes Antoni Vila Casas, les obres que la integren han respost a una única premissa: esdevenir objecte de desig del col·leccionista. Més enllà de pretendre fer una compilació d'acord amb les modes imperants i fluctuants de l'art, Antoni Vila Casas posa l'accent en tots aquells treballs que li permeten trobar un reflex de les qüestions essencials sobre les quals s'interpel·la l'ésser humà. Des d'aquest posicionament, el col·leccionista entén la creació contemporània com a mitjà des del qual atansar-se al coneixement.

El recorregut expositiu de la temporada 2015-2016 vol atorgar especial atenció a l'obra d'art i transgredeix la rigidesa de les classificacions convencionals. En un moment de força complexitat on sembla que ens endinsem en un canvi de paradigma que ens situa en el llindar de la incertesa sobre quins seran els nous models canònics, l'art dels nostres dies esdevé més permeable que mai als grans interrogants, com així ho evidencien les obres de Jaume Plensa (Barcelona, 1955) que obren el primer àmbit de l'itinerari. *Ocell* del 1985, *Proverbs of Hell-56* del 1995, *Llabor* del 1998 o, l'obra del 2006

Self Portrait as HB I revelen la necessitat de l'escultor de trobar un llenguatge comú que permeti un enteniment entre cultures.

Seguint amb el recorregut, els també escultors de projecció internacional Susana Solano (Barcelona, 1946) i Sergi Aguilar (Barcelona, 1946) reflexionen, a través de diferents propostes, entorn de la naturalesa i la geometria, conceptes des dels quals ambdós creadors disposen un diàleg entre l'objecte i el seu entorn. Més endavant, l'àmbit 3 reuneix les propostes de Carlos Pazos (Barcelona, 1949) –assentat en el marc d'una estètica del silenci i la poètica del buit–, l'art conceptual i sociològic de Francesc Torres (Barcelona, 1948); la poètica conceptual del també artista multidisciplinari Chema Alvargonzález (Jerez de la Frontera, 1960-Berlín, 2009) i, per últim, l'ocurrent treball *Objecte-escultura* del 1995 del sempre també ocurrent poeta visual Joan Brossa (Barcelona, 1919-1998).

Per la seva banda, la sala 4 confronta el treball simbòlic de Josep M. Subirachs (Barcelona, 1927-2014) *L'escala de valors de Ramon Llull* del 1969, la sensualitat de *Mòmia modernista* de Domènec Fita (Girona, 1927) i *Cageots et masques*, un treball tridimensional d'un dels més prestigiosos autors catalans com fou Antoni Clavé (Barcelona 1913 - Saint-Tropez 2005). Les sales 5 i 6 atorguen una atenció especial al treball, entre d'altres, de Francesc Ruestes (Barcelona, 1959), amb les obres *Contraposiciones* de 1999 i estudi per a *La consciència del diner* del 2000; Pere Noguera (La Bisbal d'Empordà, 1941) amb l'obra de marcada tendència de l'art pobre *Paraigua* del 1979; *Huevo a dos aguas* de l'any 2009 d'Alberto Peral (Barakaldo, 1966), treball d'aparença senzilla que aspira a copsar l'ideal de bellesa absoluta; i la poètica dels autors catalans Mario Pasqualotto amb l'obra *Sense títol* del 1997 i Albert Casañé amb *Aigua de maig* del 2002.

Les sales 7, 8 i 9 articulen un relat organicista amb les formes sinuoses d'Enric Pladevall (Vic, 1951) a *Masque II* (1997) o la fluïdesa de Nei Albertí (Sant Feliu de Guíxols, 1975) a *Unió de 3 el·lipses alliberades, n° 3* (2004). La sala 10 presenta el relat de grans noms de la historiografia de l'art català, Joan Miró (Barcelona, 1893-1983), Joan Vilacasa (Sabadell, Barcelona, 1920-2007), Antoni Tàpies (Barcelona, 1923-2012), Josep Maria Subirachs (Barcelona, 1927-2014), Xavier Corberó (Barcelona, 1935) i Antoni Llena (Barcelona, 1942). A l'11, els anhels metafísics de Gabriel (Barcelona, 1954) es despleguen en peces confeccionades amb materials heterogenis i esperit d'experimentació.

L'art del cos ocupa les sales 12, 13 i 14, que abasta des de les formes clàssiques de representació de Lluïsa Sallent (Barcelona, 1934) en treballs com *Solejant-se* (2007) fins a propostes de notes surrealistes com la de Medina Campeny (Barcelona, 1943) a *May-man* (1972). Per la seva banda, Javier Garcés (Saragossa, 1959) parteix del classicisme per a la creació d'un relat irònic que qüestiona l'estar en el món de dues generacions a *Mare i filla* (2012) i Efraïm Rodríguez (València, 1971) vehicula una reflexió existencialista a *Àlex* (1997). L'expressió del cos adquireix una forta materialitat en els treballs de Robert Llimós (Barcelona, 1943), *Threshold's Head 6/7* (1996) i de Jaume Cubells (Barcelona, 1925), *S/t* (1979).

A la sala 15, les obres *Guitarra vermella* (1998), *La trompeta i el vermell* (1986) i *S/t* (1966) de Josep Guinovart (Barcelona, 1927-2007) creen una poètica de la terra i esdevenen un cant a la força dels elements naturals a través de la mixtura de textures. Al seu torn, Mar Arza (Castelló, 1976) emprèn a *...letterscape...* (*Ícaro*) de 2002 una *esculturització* sensible de la paraula. La sala 21 presenta els jocs amb l'espontaneïtat de la cultura de masses d'Antoni Miralda (Terrassa, Barcelona, 1942) a *Nen sense cap* (1973) i a *Energy Punch #3* (2004).

Finalment, en entrar a la penúltima sala de l'itinerari a través de Can Mario, l'obra *L'hi van portar enganyat* (1971) de la flamant Premi Nacional de Cultura Amèlia Riera (Barcelona, 1934) presideix l'espai, en homenatge a la seva trajectòria.

“Les tres dimensions de les runes”. Emili Armengol

“Les tres dimensions de les runes” és un projecte que neix a partir la meua interpretació intuïtiva de la simbologia dels celtes, que consta bàsicament de 24 caràcters. Aquesta sèrie d'escultures és el resultat de portar uns símbols gràfics, plans, a l'espai, donant-los volum, tot respectant els traços bàsics originals de l'alfabet rúnic. Cada obra és fidel al caràcter simbòlic de l'element, és única i adquireix una nova presència en l'espai. Tallant, tensant i soldant planxes de bronze, acer inoxidable i corten, he creat les obres amb la complicitat del material al qual permeto, a vegades, dir l'última paraula. El títol de l'exposició es refereix a la interpretació escultòrica, física, tridimensional..., d'aquests símbols des de la visió artística, mirant de capturar el seu significat científic i esotèric.

Emili Armengol

Amb aquestes paraules, Emili Armengol (Barcelona, 1943) sintetitza els plantejaments amb què neix aquesta mostra, vista fins ara al Museu de Sant Cugat.

“Les tres dimensions de les runes” representa l'exploració plàstica i corpòria de símbols de l'antiguitat d'origen gràfic. L'autor, adscrit a una tendència escultòrica orgànica i amb interès en el treball en l'espai públic, reconegut com a Cavaller de l'Ordre de les Arts i les Lletres per l'Estat francès el 2008, reconeix l'alfabet com una icona de gran força visual i “capacitat

magnètica”—en paraules de l’historiadora Maria Lluïsa Borràs— i amplifica aquestes qualitats en la seva translació tridimensional.

“En todas las tradiciones las letras poseen un sentido simbólico”, escrivia Juan Eduardo Cirlot en el seu diccionari de símbols. En aquesta obra, entre d’altres qüestions, Cirlot examina el valor visual de les lletres i el relaciona amb el seu sentit inherent. En el cas de les antigues runes, la seva plasticitat, feta

tridimensional en aquesta exposició per Emili Armengol, irradia i transfereix una essència de reserva i secretisme, alhora que suggereix l’instint irracional de l’observador. En temps d’una consciència moderna que tendeix al positivisme i la regularitat, la recuperació d’un coneixement quasi mitològic amb vincles en la màgia i la divinitat suggereix camins per aprofundir en el contacte amb l’invisible, místic i espiritual de l’univers.

L’abstracció de l’art i, sobretot, la preeminència de la forma en la disciplina de l’escultura, afavoreixen l’amplificació de l’eficàcia expressiva del que és insinuat i no explícitament

mostrat. La impenetrabilitat d’aquest alfabet arcaic i ritual amb caràcter endevinatori dialoga en aquesta exposició amb la infinitud de l’espai obert i apel·la a una sensibilitat contemporània que bascula en un trànsit, com diu Daniel Giralt-Miracle, entre l’interior i l’exterior. En aquest sentit, les línies de més puresa geomètrica s’encaren amb perfils naturals en una conjunció entre forma i contingut, significant i significat.

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

| Emili Armengol

Barcelona, 1943

Emili Armengol ha estat definit per la crítica Maria Lluïsa Borràs com “un dels escultors catalans de la Modernitat amb més domini dels medis expressius i amb més força creativa” i pel també crític Daniel Giralt-Miracle com un “analista de la forma”. Al llarg de la seva trajectòria, iniciada el 1968 amb una primera exposició d’escultura, Armengol ha transcendit una etapa més figurativa però també al·lusiva a les referències de la divinitat. Fill del joier i pintor Emili Armengol i Gall, l’autor que avui presenta la seva obra al Museu Can Mario mostra tres eixos d’interpretació – l’arqueològic, l’esotèric i l’artístic– des que el 2007 inicià la sèrie iconogràfica entorn de les runes celtiques. Avui, l’autor se situa, com ja ha mencionat Giralt-Miracle, en una línia d’investigació amb correspondències amb autors del pensament modern i contemporani com Carl Gustav Jung, Mircea Eliade o Gaston Bachelard. Alhora, Emili Armengol fa una aposta decisiva per l’escultura de la contundència, de gran materialitat, ferma i energia.

Obres en aquesta exposició:

EH

2008

Acer inoxidable, corten i bronze
645x450x183 mm

GYFU

2008

Acer inoxidable, corten i bronze
670x535x150 mm

MAN

2008

Acer inoxidable, corten i bronze
695x468x125 mm

ANSUZ

2009

Acer inoxidable, corten i bronze
610x290x243 mm

NIED

2009

Acer inoxidable, corten i bronze
550x443x100 mm

RAD

2009

Acer inoxidable, corten i bronze
986x780x260 mm

ELHAZ

2015

Acer inoxidable, corten, bronze i pedra
850x580x420 mm.

EOLTH

2015

Acer inoxidable, corten i bronze
930x730x170 mm

EOLTH

2015

Acer inoxidable, corten i bronze
850x580x420 mm

EWOH

2015

Acer inoxidable, corten, bronze i pedra
830x820x155 mm.

GER

2015

Acer inoxidable, corten i bronze
930x430x380 mm

LAGU

2010

Acer inoxidable, corten i bronze
1000x520x350mm

WIN

2015

Acer inoxidable, corten i bronze
880x250x560 mm

“París”. Mercè Lluís

L'octubre de 2011 la Fundació Vila Casas endegà a Can Mario un projecte per atorgar una nova visibilitat als autors locals de l'Empordà. El naixement de la Sala Empordà serveix aquest objectiu i, enguany, presenta una sèrie de 2014 formada per olis i dibuixos de la palafrugellenca Mercè Lluís.

El seu figurativisme de notes i pinzellades càlides, afegeix una sonoritat colorista a l'ambient del París de principis del segle XX, amb el seu ambient bohemi, alliberat i avantguardista. Les peces que s'exhibeixen en aquesta exposició mostren una imatge pictòrica dels cafès, els estudis dels artistes, els prostíbuls i cabarets i la vida al carrer. Mercè Lluís retrata la capital francesa amb el lirisme i la tendresa que caracteritzen el traç de la seva producció artística, abans exposada a la sala Tuset de Barcelona

ESPAI
VolART
BARCELONA

ESPAI
VolART2
BARCELONA

CAN
FRAMIS
BARCELONA

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

FUNDACIÓ VILA CASAS

Oficines

Carrer Ausiàs Marc, 20, pral.
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 80
fundacio@fundaciovilacasas.com
www.fundaciovilacasas.com

Espai Volart / Volart 2

Carrer Ausiàs Marc, 22
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 85
espaivolart@fundaciovilacasas.com

Can Framis

Carrer Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
Tel. 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
Tel. 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

Palau Solterra

Carrer de l'Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
Tel. 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com